

Чому Ми Почитаємо Марію

Святкування 50ти річного ювілею Вінніпезької Митрополії Української Католицької Церкви в Канаді це є надзвичайний час, час коли ми маємо нагоду глибоко задуматись – як Церква і як кожен християнин – над нашим Християнським покликанням, і з повною ревністю старатися відповісти на покликання Христа бути ближче до нього.

Зараз ми продовжуємо наші глибокі духовні роздуми, які є важливою частиною святкування нашого Ювілею націленого на духовне відновлення.

Сьогодні кожна Українська Католицька парафія по цілій Канаді разом збираються, щоб розважити над темою “Марія.”

Теми: Чому ми почитаємо Марію; Марія скорбна Мати

Чому ми почитаємо Марію

В Молебні до Пресвятої Богородиці співаємо:

„До Богородиці з запалом нині прибіжимо, грішні і смиренні, і припадимо у покаянні, взиваючи з глибини душевної: Владичице, поможи, змилосердившись над нами, поспішися, бо загигаємо від множества гріхів. Не заверни твоїх рабів твоїх з нічим, бо в тобі єдину заступницю маємо.”

Не раз постає питання: Чому ми, християни - католики, звертаємо так багато уваги на Пречисту Діву Марію? Чому ми їй так дуже шануємо, величаємо, любимо? Чому у неї просимо заступництва? Щоб відповісти на це питання, потрібно нам заглянути у Святе Письмо й почитати від самого початку.

Коли ангел Гавриїл звістив Пречистій Діві Марії, що вона має стати матір'ю Спасителя людського роду, Марія, сильно стривожена, запитала ангела: „Як воно станеться, коли я мужа не знаю?” „Не бійся, Маріє, - відповів ангел, - воно станеться силою Святого Духа.”

Почувши це, Марія заспокоїлася, і покійно схиливши голову, сказала: „Ось я, слугиня Господня, нехай мені станеться по твоєму слову”.

Пізніше, при відвідинах Єлизавети, її родички, вона радісно заспівала: „Величає душа моя Господа, і Дух мій радіє в Бозі, Спасі моїм, бо він зглянувся на покору раби своєї. Ось від сьогодні ублажатимуть мене всі роди. Велике бо вчинив мені Всемогутній, і святе ім'я його!”

З цих слів Марії бачимо, що ми величаємо Марію не тому, що вона сама щось великого вчинила, а радше тому, що Господь вчинив їй велике діло.

„Ублажатимуть мене всі роди, - співала Марія, - бо велике вчинив мені Всемогутній, і святе ім'я його”.

Рівночасно шануємо Марію і за її велику покору. Марія учить нас покори. Хоч вона не зрозуміла вповні про що йде, Марія покірно піддалась Божій волі. Марія прикладом учить нас, що коли будемо ми покірно довіряти Божому слову, як це робила Марія – Господь учинить нам велике.

Коли на весіллі у Кані Галилейській не стало вина, весільний староста перше йде до Марії з проблемою. Відтак Марія представляє справу Ісусові, котрий теж був там на весіллі зі своїми учнями. По короткій розмові зі своїм сином Марія звертається до слуг і каже: „Що лише скаже вам – робіть!” Вони послухали. Наповнили шість великих посудин водою, і сталося чудо: звичайна вода перемінилася у першорядне вино.

З цього епізоду можемо легко зробити висновок, що ми шануємо Марію теж тому, що Ісус її перше пошанував, вчинивши перше чудо його публічної діяльності через заступництво його Пресвятої Матері.

Така вже Божа воля: Христос прийшов на цей світ через Марію і хоче, щоб ми йшли до нього через Марію. Тому Марія є заступницею всіх християн.

В Діяннях Апостолів читаємо: „Всі вони пильно й однодушно перебували на молитві разом з Марією, матір'ю Ісуса”. Марія своєю присутністю підтримувала учнів у молитві своєю непохитною вірою й глибоким довір'ям. Вона учила їх витривалості в молитві, щоб вони не знеохочувалися, а залишилися в Єрусалимі, аж поки не зійде на них Святий Дух.

Марія, що їй ангел сказав: „Радуйся Благодатна, Господь з тобою!” яка сама була повна ласки, в день П'ятидесятниці наче притягнула проміння ласки Святого Духа й запалила вогонь, який осів на всіх, хто разом з нею молився.

У цих критичних часах Марія стоїть разом з нами в молитві. Вона зараз нас підтримує, заохочує, наповідає, навчає витривалості і заступаючись за нас, притягує ласку Святого Духа, що запалює наші серця любов'ю до її сина Ісуса. Тому в східних іконах Марія майже ніколи не є зображена самою, а все з Ісусом. Звертаючи нашу увагу на Ісуса, Марія наче каже: „Ідіть до мого сина. Робіть те, що він вам скаже.”

Чому шануємо Марію? Бо вона є Божою і нашою Матір'ю. Кожна добра дитина шанує свою маму. Кожна добра мама шанує, піклується своїми дітьми.

В Євангелії від Луки читаємо, що коли одного разу Ісус промовляв до народу, жінка якась, піднісши голос, мовила до нього: „Щасливе лоно, що тебе носило, і груди, що тебе кормили”. Ісус озвався: „Справді ж щасливі ті, що слухають Боже слово і його зберігають” (Лк. 11:27).

На перший погляд здається, що Ісус тими словами понижує, ображає свою маму. Далеко від того. Навпаки, тими словами Ісус звертає увагу на те, що є самим серцем її материнства, а саме – на її непохитну віру.

Марія є не лише фізичною Матір'ю Ісуса, але, як каже папа Іван Павло II: „Марія проявляє нове, відмінне, духовне материнство. Чи Марія не є першою між тими, що слухають Боже слово і його зберігають? Тим то, слова благословення

Ісуса до жінки в юрбі „Справді щасливі ті, що слухають Боже слово і його зберігають” чи не відносяться вони у першій мірі до Марії?”

Оце відмінне материнство виявляється у послуху Богові, у заховуванні Божого Слова у своєму серці і виконанні його у щоденному житті.

Подібно, як Авраам є батьком віри, так Марія є матір'ю віри. Чи не є подібними слова, що обіцяють сина Авраамові – „Хіба для Господа є щось трудне?” (Бут. 18:14) до слів ангела до Марії: „У Бога немає нічого неможливого” (Лк. 1637).

Авраам і Марія приймають до відома, що Бог вчинить те, що по-людськи говорячи, неможливе. Авраам стає батьком різних народів. Марія стає матір'ю Месії, Спасителя світу. І у Авраама і у Марії бачимо велике довір'я до великої Божої обітниці. І у Авраама, і у Марії бачимо жертву. Авраам жертвує свого сина. Марія, стоячи під хрестом, є свідком жертви свого сина. Авраам і Марія підкорюються Божому Слову, що є запорукою правди. Бо Бог – це сама правда.

Марія – Скорбна Мати

Коли людська злоба прибила Сина Чоловічого до хреста, коли зіпсуття, фальшивість людська вчинила найбільший злочин - боговбивство, коли огида й спустошення вдерлися до Божої Святині, коли вдарили Пастиря і розбіглося Христове стадо, апостоли, вірні, Ісус, вмираючи на хресті подав їм ще одну надію на спасіння. Він дав нам свою маму. До Йоана, що стояв під хрестом з Марією, котрий представляв нас усіх, Ісус сказав: „Ось мати твоя!” Відтак до Марії: „Ось син твій!”.

Пречиста Діва Марія, яка у Вифліємі Юдейським обійняла новонародженого Ісуса, немовля, обійняла теж Ісуса умерлого, що серед страшних терпінь сповнив свою місію спасіння.

За винятком її Сина Ісуса, ніяка людина ніколи не терпіла таких страшних мук, як Марія. Те все, що Ісус терпів на хресті, Марія під хрестом терпіла у своєму серці. Муки й страждання Ісуса Христа, який взяв на себе терпіння всього людства, прошили її серце. Марія справді є скорбною матір'ю. Вона, Марія, те все бачила, як Ісуса невинного засудили на смерть, вона бачила, коли його немилосердно бичували, плювали йому в лице, наложили на нього терновий вінець, кпили собі з нього, дали йому нести тяжкий хрест, відтак гострими цвяхами прибили його до хреста. Марія те все бачила. Вона бачила його скривавлене тіло, тіло від її тіла, кров від її крові.

Коли уявляємо собі Марію, як вона тримає в своїх руках збите, поранене, скривавлене тіло Ісуса, коли довго приглядаємося до того образу, - тоді пізнаємо наше християнське покликання, а саме: з відкритим серцем і руками йти до тих, які терплять, і дати їм пізнати, що коли будуть жити в Христовій любові, то вони у своїх болях і терпіннях можуть в серці зазнати миру, що можливо терпіти у мирі.

Ми стараємось, оскільки можемо, полегшити людям їх терпіння. Але, остаточно, нашим покликанням не є забрати від людей терпіння, а радше показати

їм, що в Христі Ісусі наші терпіння стають дорогою до спасіння і пізнання Божої слави. Подібно, як Ісус взяв на себе хрест, терпів і помер на Голготі, славно воскрес, так і ми мусимо взяти на себе хрест наших терпінь, щоб нам воскреснути до нового життя.

Найвищим післаництвом кожного християнина є проголосити світові словом і ділом, що любов, милосердя й прощення є остаточною відповіддю на питання людських терпінь, що Христос, його безоглядна любов є переможцем зла і смерті.

Є стільки терпінь, страждань у світі. Ми свідомі того не тільки зі спостережень інших, але й з власного досвіду. Ми знаємо про розбиття родин, про поділи, роз'єднання в Церкві. Всі ми відчуваємо тугу за щирою, безінтересовною любов'ю, спілкуванням, за родинним життям. Усі ми хочемо, щоб хтось нас пошанував, приймав, любив такими, якими ми є, з нашими немочами, обмеженнями.

Ми знаємо, що з поступом науки, техніки сучасне суспільство стає більш складним, віддаленим, відчуженим. Рівночасно людські болі, муки, страждання збільшуються. Неповнолітні надуживають наркотиками, алкоголем, поповнюють самогубства. Молоді подружки розлучаються, сексуальні насильства збільшуються. Діти відрікаються від батьків. Дорослі теж в розпуці, надуживають алкоголем, старші люди почувають себе відкинутими, непотрібними. Священики, монахи, монахині знеохочені, залишають монарший, духовний стан. Ми дуже добре про те все знаємо, бо ми належимо до цього страждаючого покоління.

Страждання – це брак любові. Коли немає місця для любові, якої так прагнемо, коли наша любов до інших відкинена, тоді наше серце розривається, перебуває у страшних муках, бо серце людське створене для любові.

Ісус терпів оті наші страждання на хресті до самої смерті. Марія обійняла мертве тіло Ісуса на Голготі разом з нашими стражданнями.

Ісус дав нам Пречисту Діву Марію, скорбну Матір, щоб ми теж були співчутливими, милосердними, щоб ми теж обійняли тіло Христове, і разом з Марією були в солідарності з терплячим нашим народом, з терплячим людством.

Але чи можливо жити життям жертвенної любові й милосердя у світі гидкого самолюбства? Марія каже так. Вона каже до нас: „Бадьоріться! Я вас тримаю в моїх руках разом з Ісусом. Його страждання й муки ніколи не відберуть від вас мир і спокій серця. Навпаки, вони є джерелом правдивого миру й спокою. Так, вашим покликанням є взяти на себе ярмо, тягар мого Сина, що є ярмом, тягарем цілого світу. Але не бійтесь. Його ярмо легке, тягар його не тяжкий. Ідіть до Ісуса, бо він покірний й лагідний серцем. У нього знайдете мир і спокій для душ ваших.”

Марія кличе нас і провадить нас там, де душа прагне бути – в серце самого Бога, що є серцем всесвіту. Рівночасно Марія запрошує нас відкрити широко наше серця й дозволити, щоб страждання Ісуса Христа стали нашими стражданнями, щоб його слава стала нашою славою. Вона запрошує нас відійти від звичайного, поверхневого життя, і увійти в життя глибокої інтимності з Богом, в якій можемо

відчутти смуток, болі й терпіння нашого народу й цілого світу, і рівночасно покуштувати радість й мир прославленого Христа.

Марія вчить нас, як треба жити в цьому страждаючому світі, щоб бути ясними й виразними свідками миру й радості її Сина.

Стан світу сьогодні подібний до того, що сталося в Єрусалимі 2000 років тому. Зіпсута, злобна сучасна людина, засліплена своєю брехнею, захланністю, несправедливістю, гордістю, знову прибила Сина Божого до хреста, поповняючи найбільший злочин.

Але Ісусу своїй безмежній любові подає нам виняткову ласку, що застеріг для нашого віку. Він дав нам свою й нашу маму з обітницею мира та з проханням, щоб ми перестали ображати її Сина Ісуса, щоб ми пам'ятали про його безмежну любов і вернулися до нього.

Чи то в Люрді, чи у Фатімі, чи на Україні заклик Марії той самий: „Моліться! Моліться! Моліться! Йдіть до мого Сина! Слухайте його! Любіть його! Робіть те, що він вам каже!”

Ось у цих критичних часах надія для цілого світу, для нашого українського народу, для кожного з нас зокрема – Марія яка є лікарством для хворого людства.

Коли огортає нас розпука, коли завжди й всюди бачимо лише перепони, навіть коли нам здається, що небесні ворота перед нами замкнені, то ще не все пропало, ще не запізно. Є ще один промінь надії – Марія. Бо вона наша мати. Бо її відповідальністю є дати нам Ісуса, Спасителя.

Коли молимося до Марії – ми кажемо: „Господь з тобою!” Де Марія – там Ісус. По світанку сонце сходить. Ісус – це цвіт Марії, її лона.

Ювілейна Молитва

Господи, Ісусе Христе, поглянь ласкавим оком на нашу Митрополію, 50^{ти} ліття заснування якої святкуємо. Дякуємо за всі дані нам ласки впродовж 50 років нашого існування.

Рівночасно просимо й благаємо тебе, Ісусе, дай нам чим раз ясніше пізнати твоє милосердне обличчя, та що всі ми є возлюбленими дітьми одного Небесного Отця.

Тому просимо ласки витривалости у вірі, та щоб зєдинені у твоїй безмежній любові, ми могли з новим запалом, любов'ю й милосердям продовжувати діло спасіння на славу Бога Отця.

Нехай буде воля Твоя, як на небі так і на землі! Амінь.